1. FEJEZET

1.

Olga Krasznyikova indulatosan lecsapta a telefonkagylót.

– Megint? – kérdezte komoran a férje.

Olga csöndesen bólintott. Egy ismeretlen már két hete állandó telefonhívásokkal zaklatta őket, és azzal fenyegetőzött, hogy elmeséli a fiuknak, Gyimának azt, hogy a szülei valamikor örökbe fogadták, amennyiben Krasznyikovék nem fizetnek neki tízezer dollárt.

– Olja, elég volt ebből, beszélnünk kell Gyimával. Nem tudjuk a végtelenségig eltitkolni előle.

– Miről beszélsz? – csapta össze a kezét Olga. – Hogyan mondhatnánk el neki? Nem, ez ki van zárva!

– Hát nem érted?! – Pável Krasznyikov nagyon dühös lett. – Nem engedhetjük meg, hogy zsaroljanak bennünket. Hisz ez azt jelentené, hogy még hosszú éveken keresztül húznunk kellene az igát. Honnan vegyünk ennyi pénzt? És mi van, ha a zsaroló újabb követelésekkel áll elő? Az otthonunkból kezdenének majd eltünedezni a különböző tárgyak, spórolnunk kellene az ennivalón és minden más fontos dolgon. Milyen magyarázatot adnánk erre a fiunknak? Így vagy úgy, de mindenképpen el kell mesélnünk neki az igazságot.

Olga lerogyott a székre, és elsírta magát.

– De... én nem tudom, hogy... Pont abban a korban van... Te is látod, milyen nehéz neki, most formálódik a személyisége. Ez

a történet a farmerrel... Mit fog szólni, ha elmeséljük neki? Pása, én félek. Lehet, hogy mégsem kéne elmondani?

– De igen – válaszolta ellentmondást nem tűrően Pável. – És most rögtön meg is teszem.

Határozott léptekkel kiment a konyhából, egyedül hagyva a síró feleségét.

A tizenöt éves Gyima a leckéjét írta a szobájában. A magas és esetlen fiú a hosszú, de gyerekesen vékony nyakával és a negyvennégyes méretű lábával leginkább egy struccfiókára hasonlított. Mindig is csöndes, kedves kisfiú volt, és most tessék, itt ez az ostoba és teljesen érthetetlen történet, hogy el akart lopni egy farmert a boltból. Azonnal lebukott, az eladók kapták el, rögtön hívták a rendőrséget, akik felvették a jegyzőkönyvet, a kissrácot meg őrizetbe vették. Olga és Pável összekapták magukat, kértek kölcsön pénzt és szerződést kötöttek egy ügyvéddel, aki elvállalta, hogy bár az eljárás megszüntetését nem tudja elintézni, de legalább a fogdából kihozza a fiút. A szülők sokáig törték a fejüket, mi történhetett az ő aranyos, rendes és szófogadó fiukkal. Maga Gyimka semmilyen épkézláb magyarázatot nem tudott adni a tettére. Mindez négy hónappal ezelőtt történt, és azóta Gyima Krasznyikov még csöndesebb és még szófogadóbb lett, sőt mintha a tanulmányi eredményei is javultak volna. Úgy tűnik, ő maga sem értette, mi a csuda történhetett vele akkor...

Pável határozott léptekkel bement a fia szobájába és leült az ágyra.

– Komoly dologról kell veled beszélnem, Dmitrij.

A fiú levette tekintetét a füzetről, és ijedten az apjára nézett.

– Valószínűleg nem tudod, de édesanyáddal kellemetlenségeink vannak – vezette be a mondandóját Krasznyikov.

– Ez... amiatt a farmer miatt? – vetette fel félénken Gyima.

– Nem, kisfiam. Már két hete, hogy rendszeresen telefonál nekünk valaki, és zsarol bennünket. Sok pénzt követel, tízezer dollárt.

– Miért?! – döbbent meg Gyimka. – Bűnözők vagytok?

– Nem szégyelled magad, Dmitrij? – mondta szigorúan Pável. – Egyáltalán hogy juthat eszedbe ilyesmi?! Másról van szó. Emlékszel, hogy Mihail nagypapádnak, anyu édesapjának volt egy bátyja, Borisz Fjodorovics? Sokkal idősebb volt a nagypapádnál, és még a születésed előtt meghalt.

– Igen, meséltetek nekem róla. És az albumban láttam a fényképeit.

– Tudod, hogy Borisz bácsinak, pontosabban Borisz nagyapának volt egy Vera nevű lánya?

– Igen, anyu mesélte, hogy ő is régen meghalt.

– Az a helyzet, hogy ő szülés közben halt meg. Fia született, akit Gyimának neveztek el.

– Mint engem? – csodálkozott el a kisfiú.

– Nem MINT téged. Hanem... TÉGED.

Gyima arca elkomorult, némán bámulta az előtte fekvő fizikakönyvet.

– Ezt nem értem – nyögte ki végül, de közben nem nézett az apjára.

– Az édesanyád meghalt, kisfiam – mondta gyengéden Pável. – Mi téged örökbe fogadtunk. Eljött az ideje, hogy ezt elmeséljük neked.

Gyima újra hosszú időre elhallgatott, próbálta megemészteni a hallottakat, de közben nem nézett Pávelre. A csönd egyre nyomasztóbbá vált, de az idősebb Krasznyikov sehogy sem tudta, hogyan törje meg azt úgy, hogy közben ne okozzon a fiúnak még nagyobb fájdalmat.

– És az apám? – hallatta a hangját Gyima. – Ő kicsoda?

– Ennek nincs semmi jelentősége, kisfiam – válaszolta gyengéden Pável. – Az édesanyád nem volt férjnél, és az édesapád, minden valószínűség szerint, nem is tud a létezésedről. Mi vagyunk a szüleid. A születésed pillanatától fogva velünk vagy, a mi nevünket viseled, leéltünk együtt több mint tizenöt évet. Ez nem kevés,

ugye egyetértesz velem? Már elég felnőtt vagy ahhoz, hogy nyíltan lehessen beszélni veled, hazugságok nélkül.

– Ez azt jelenti, hogy nem az édesgyermeketek vagyok, hanem egy idegen? – kérdezte csökönyösen Gyimka.

– Butaság – vágta rá Pável. – Először is, Vera anyukád unokatestvére volt, vagyis van közöttünk vérrokonság. Másodszor pedig, mit jelent az, hogy „édesgyermek"? Azt, hogy valakit szeretünk, fontos nekünk és közel áll hozzánk. Ahhoz, hogy te közel állsz anyukádhoz és hozzám, szeretünk és fontos vagy számunkra – nem férhet kétség. Tehát a szó legteljesebb értelmében az édesfiunk vagy. És soha ne merj erről másképp vélekedni!

– Igen, apa – válaszolta a kisfiú majdnem suttogva.

Pável felkelt. Jó ember volt, de nehezen mutatta ki az érzéseit, ezért most tanácstalanul állt, mert nem tudta, mit is tegyen.

– Valószínűleg most szeretnél egyedül maradni, hogy átgondold azt, amit megtudtál – mondta határozatlanul. – Megyek anyuhoz, őt is nagyon megviselték a történtek.

Olga kisírt szemmel állt a konyhában, és idegesen törölgette az edényeket, amiket épp az előbb mosogatott el.

– Na, mi van? – rohanta meg a férjét. – Elmondtad neki?

– Elmondtam.

– És hogy reagált?

– Nehéz megmondani. Gondolkodik.

– Nem sír? – kérdezte aggódva.

– Azt hiszem, nem.

– Jaj istenem – nyögte ki Olga –, mire föl ez a megpróbáltatás? Mit vétkeztünk? Csak nehogy most magába forduljon, eltávolodjon tőlünk és minket hibáztasson.

– Miket beszélsz?! – háborodott fel Pável. – Miért hibáztatna minket? Mit vethetne a szemünkre?

– Honnan tudnám? – legyintett keserűen a nő. – Ki érti, mi van ezeknek a gyerekeknek a fejében?!

Olga megterítette az asztalt a vacsorához, elővette a hűtőből a tepsit a sült hússal, és kenyeret vágott hozzá. Egy kis idő múlva félénken megszólalt:

– Hívni kellene Gyimkát vacsorázni. De én félek.

– Mitől félsz?

– Nem tudom. Félek. Nem merek a szemébe nézni. Nem hívnád inkább te?

Pável megvonta a vállát és hangosan kiáltott:

– Kisfiam! Moss kezet, és gyere vacsorázni!

A férfi hangja elcsuklott, és valahogy rekedten és hamisan csengett. Maga sem várta, hogy ő is izgulni fog. Zavartan rámosolygott a feleségére.

Sietős léptek zaja hallatszott, Gyimka bement a fürdőszobába, hallani lehetett, ahogy megnyitja a vizet.

– Ne izgulj – súgta halkan Pável a feleségének. – Minden rendben lesz, biztos vagyok benne. Mindent helyesen tettünk. Ha most nem mondjuk el, később sokkal nehezebb lett volna, hidd el.

Amikor a fiú megjelent a konyhában, a szája remegett, ami arról árulkodott, hogy ő is legalább annyira izgult, mint a szülei. Szó nélkül leült az asztalhoz és enni kezdett. Olgának és Pávelnek egy falat sem ment le a torkán. Végül Olga nem bírta tovább, megszólalt:

– Kisfiam, nagyon szomorú vagy?

Gyimka levette tekintetét a tányérról és óvatosan az anyjára pillantott.

– Nem tudom. Azt hiszem, nem. A filmekben a gyerekek hisztériás rohamot kapnak, amikor ez a tudomásukra jut, meg egyáltalán... Lehet, hogy nekem is sírnom kellene?

– Dehogyis, kisfiam, nem kell sírni. Hisz semmi sem változott, igaz? Te a mi fiunk vagy, mi meg – a szüleid. A filmekben szándékosan mutatnak mindenféle butaságot a feszültségkeltés érdekében.

Pável elégedetten elmosolyodott. Tudta, hogy minden rendbe jön, nem csalódott az ő Gyimkájában. És az ő Olecskájában sem.

– Most aztán bárki nyugodtan telefonálhat nekünk – jelentette ki energikusan –, most már senkitől sem kell tartanunk, igazam van?

De az öröme korai volt, ugyanis amikor két nap múlva a zsaroló újra jelentkezett, akkor egyszerűen nem hitte el, amit Olga mondott neki.

– Ne nézzenek már hülyének! – nevetett arcátlanul a kagylóba a zsaroló. – Nem hiszek maguknak. Jöjjön ide a fiuk a telefonhoz, és mondja el ő maga, hogy mindent tud, akkor majd elhiszem.

– De ő most nincs itthon – jött zavarba Olga, aki egyáltalán nem volt felkészülve erre a fordulatra. Ráadásul Gyimka tényleg nem volt otthon...

– Persze, hogy is lehetne másképp – nevetett a zsaroló. – Szóval, kedves anyuka, szedjék össze a pénzt, a rábeszélések ideje lejárt, holnapután ugyanebben az időpontban telefonálok. Addigra mindent intézzenek el. Érthető?

Pável, aki csendben figyelte, hogyan tárgyal a felesége a zsarolóval, hirtelen kikelt magából:

– Kész! Elég volt! A pofátlanságnak is van határa. Most azonnal elmegyek a rendőrségre és feljelentem. Eleget játszadozott az idegeinkkel.

– Nyugodj meg, Pásenyka – próbálta jobb belátásra bírni a felesége –, hadd telefonáljon, amennyit csak akar, hisz nem félünk tőle. Egy ideig még hívogat, azután abbahagyja.

– Abbahagyja? És ha úgy dönt, hogy beváltja a fenyegetését? Nem hitte el, hogy mi mindent elmeséltünk Gyimának, ezért lehet, hogy megpróbálja elkapni az utcán, hogy felfedje előtte a születése titkát. Biztos vagy benne, hogy Gyimka mindezt nyugodtan fogadja majd? Hogy nem veri be a zsaroló pofáját? Vagy nem rémül-e meg és nem kerül sokkos állapotba? Nem akarom, hogy ez a szemét találkozzon a fiammal valami elhagyatott helyen.

Már kint is volt az előszobában és gyorsan öltözködni kezdett. Olga először vissza akarta tartani, de hirtelen megértette, hogy a férjének igaza van. Teljesen igaza van.

2.

Konsztantyin Mihajlovics Olsanszkij mindenféle rossz érzés nélkül lépett be a városi ügyészségi nyomozóhivatal vezetőjének dolgozószobájába. Először is már régóta nagyon jól ismerte a főnökét, másodszor pedig tisztában volt vele, hogy a saját nyers modora, amely időnként szinte a bunkóság határát súrolta, kellő védelmet jelent számára. Olsanszkijt az ügyészségen nem szerették és tartottak tőle, habár elismeréssel adóztak a szaktudásának és kifogástalan jogi ismereteinek. Konsztantyin Mihajlovicsot a természet bőségesen megajándékozta szép, férfias vonásokkal, azonban neki mégis „sikerült" egy hóbortos paprikajancsi benyomását keltenie az örökké gyűrött öltönyének, a koszos cipőjének és az ódivatú, törött és házilag összeragasztott keretű szemüvegének köszönhetően. Ami a legérdekesebb, hogy Nyina, Olsanszkij felesége mindig nagyon ügyelt férje ruházatára és cipőjére, reggelente teljesen normális öltözékben indította munkába, de minden igyekezete már félúton kárba veszett. Ezt a titokzatos jelenséget sem ő, sem maga Konsztantyin Mihajlovics, sem a legközelebbi barátai nem tudták megmagyarázni, a két lányuk meg, akik rengeteg tudományos-fantasztikus regényt olvastak, váltig állították, hogy mindezt „apa különleges aurája" okozza.

Olsanszkij főfelügyelő most is lehangolt és szerencsétlen ábrázattal állt a nyomozóhivatal vezetőjének dolgozószobájában, és ezzel bárkit becsaphatott volna, kivéve azokat, akik legalább egyszer már kapcsolatba kerültek vele.

– Kosztya, azt akarom, hogy ebből az esetből mintaügyet csinálj.

Ezekkel a szavakkal a főnök átnyújtott Olsanszkijnak egy vékonyka dossziét, amelyben mindössze néhány lap volt.

– Mi ez? – kérdezte Olsanszkij kezébe véve a még pehelykönnyű aktát.

– Telefonbetyárkodás és zsarolás. Egy bizonyos személy pénzt követel a Krasznyikov házaspártól azzal fenyegetve őket, hogy napvilágra hozza gyermekük örökbefogadásának tényét.

– Ezt nem értem.

Konsztantyin Mihajlovics olyan óvatosan rakta le a dossziét az asztalra, mintha attól tartana, hogy az felrobbanhat.

– A telefonbetyárkodás nem a mi asztalunk, a rendőrségnek kell foglalkoznia vele. Mit akarsz tőlem?

– Azt akarom, hogy vizsgáld ki az örökbefogadással kapcsolatos titoktartási kötelezettség megszegését.

Olsanszkij kinyitotta a dossziét, és átlós gyorsolvasással átnézte a benne található iratokat.

– De a sértettek nem tettek feljelentést a titoktartási kötelezettség megszegésének ügyében. Itt csak a telefonbetyárkodással kapcsolatos panasz szerepel.

– Indítsd el te a nyomozást a titoktartási kötelezettség megszegésének ügyében – mondta a főnök. – Te vagy a felügyelő, minden eszköz a rendelkezésedre áll.

Olsanszkij bizalmatlan pillantást vetett rá.

– El tudod nekem magyarázni: minek? Miben sántikálsz? Egyáltalán, hogy került hozzád ez a „telefonos ügy"?

– Nem sántikálok semmiben, Kosztya. Komolyan, te mindig valami mögöttes szándékot vélsz felfedezni. A városi ügyész véletlenszerűen leellenőrzött néhány kerületi ügyészi indítványt, és kiszúrt egy papírt, amely a BM kerületi parancsnokságától jött. Ebben kérvényezték a Krasznyikovék lakásában lévő telefon lehallgatását, összefüggésben az említett állampolgárok

feljelentésével, miszerint egy ismeretlen személy rendszeresen telefonál nekik és pénzt követel tőlük azzal fenyegetve őket, hogy napvilágra hozza a fiuk örökbefogadásának titkát. Ennek kapcsán a főügyész feltette a rendőrség munkatársainak azt a jogos kérdést, vajon ez a leleményes zsaroló honnan szerzett tudomást erről a féltve őrzött titokról? Minden bizonnyal valaki elmesélte neki, ezzel megszegve a titoktartási kötelezettségét. Ez pedig bűncselekmény, az imádott és senki által el nem törölt Büntető Törvénykönyvünk százhuszonnegyedik paragrafusa. Ennyi a történet.

– Nem valami meggyőző – ingatta a fejét a felügyelő. – De hogy került hozzád ez az ügy? Talán ezek a Krasznyikovék az ügyészünk ismerősei? Miért nem a kerületi ügyészségnek adta oda az ügyet?

– Miért, miért – morgott a nyomozóhivatal vezetője. – Csak. Szeretne egy tökéletes mintaügyet, valami esettanulmány-félét a fiatal felügyelők számára, amit mint példát tudnak majd használni. Feltételezte-e volna öt évvel ezelőtt bárki is, hogy rágalmazás és becsületsértés ügyében kell eljárásokat indítanunk? Százévente ha egy ilyen ügy akadt, azt is magánvádas indítvány keretében tárgyalta a bíróság. Most meg roskadozik a széfünk a rágalmazási ügyektől. Ezek persze nem büntetőügyek, hanem a Polgári Törvénykönyv hatálya alá esnek, de az ügyészségnek ettől függetlenül felügyelnie kell őket. Az örökbefogadással kapcsolatos titoktartási kötelezettség megszegése viszont már a mi asztalunk, és maholnap úgy teleleszünk ezekkel az ügyekkel, mint egy bevásárlószatyor cukorszemekkel, ha kiszakad a kristálycukor csomagolása.

– Honnan ez az előrejelzés?

– Az elemzőinktől, honnan máshonnan.

– Nem mondod komolyan, hogy hiszel nekik? – Konsztantyin Mihajlovics megvetően vihogott.

– Hát... Nem mindig, de ebben a konkrét esetben igen. Pénzért bármilyen információ megvásárolható, és minél több pénzük van az embereknek, annál gyakrabban fordítják ilyen célra. Ez az első fontos tényező. A második pedig az, hogy a titoktartási kötelezettség megszegése kiváló lehetőséget ad az alperestől történő pénz kicsikarására az általa okozott erkölcsi kárért. Nekünk pedig az a dolgunk, hogy felkészülten fogadjuk ezeket a feljelentéseket, hogy senki, se az ügyvédek, se a bírók ne vethessék a szemünkre, hogy nem tudjuk, hogyan kell összegyűjteni és megfelelő módon dokumentálni a bizonyítékokat. Hajdanán a KGB tudta, milyen módon kell elvarrni az ilyen ügyeket, amikor államtitoksértéssel foglalkozott, nekünk viszont nincs ebben gyakorlatunk. Azt akarom, hogy dolgozd ki a bizonyítási eljárást, amit alkalmazni tudunk majd, készíts mintaszerű jegyzőkönyveket és határozatokat. Ezért adom neked a Krasznyikov-ügyet. Te vagy a legképzettebb felügyelőm, csak te vagy képes arra, hogy mindent úgy csinálj, ahogy kell. Benned megbízom, Kosztya, megbízom a szaktudásodban és a képességeidben. Tudom, hogy számíthatok rád, és nem kell szégyenkeznem, amikor majd bemutatom a kész anyagokat az ügyésznek.

– Megtisztelsz a bizalmaddal – jegyezte meg gúnyosan Olsanszkij, és közben ironikusan meghajolt. – Tehát, ha mintaügyeket kell alkotni, akkor – Kosztya. Ha viszont anyagi segítség kell, akkor kedves Konsztantyin Mihajlovics – elutasítva. Jól csinálod, nem mondom.

A főnök bosszúsan elfintorodott.

– Most akkor az idők végezetéig fel fogod hánytorgatni nekem ezt az anyagi segítség-ügyet? Te is tudod, hogy akkor a gazdasági osztályunknak egyáltalán nem volt pénze. Hisz elmagyarázták neked.

– Aha, persze, viszont a te prémiumodra, amely háromhavi fizetésednek felelt meg, mégiscsak találtak pénzt. Figyelj, ne akarj

nekem semmit megmagyarázni. Az ügyet elvállalom, teljesítem azt, amivel megbíztál, viszont teljesen feleslegesen hízelegsz és próbálsz barátkozni velem. Épp elegendő, hogy a főnököm vagy.

– De egy rossz természetű fickó vagy te, Konsztantyin – sóhajtott a nyomozóhivatal vezetője.

– Ez van, más nincs raktáron, abból főzz, ami van, legközelebb talán még ez sem lesz – válaszolta durván Olsanszkij, miközben a vékony dossziéval a hóna alatt elhagyta a vezetőség irodáját.

3.

A huszonnyolc éves Leonyid Likov a fél fejére kopasz, a másik felére göndör hajú fiatalember volt, kis sörpocakkal. Élénk tekintete ide-oda cikázott. Úgy izgett-mozgott a széken Olsanszkij előtt, mintha darázs csípett volna a fenekébe. Néhány órával ezelőtt fogták el, amikor már sokadik alkalommal próbálta telefonon meggyőzni Olga Krasznyikovát arról, hogy ajándékozzon neki tízezer dollárt cserébe azon információ titokban tartásáért, amely valójában már értékét vesztette. Most pedig Konsztantyin Mihajlovics harapófogóval próbálta kiszedni belőle a választ arra a kérdésre, maga Likov vajon kitől kapta ezt az információt.

– Alekszandr Vlagyimirovics Galaktyionovtól – mondta Likov szemlesütve.

– Miért? Milyen célból tájékoztatta önt erről? Ketten osztoztak volna azon az összegen, amit Krasznyikovéktól követelt?

– Neeem – háborodott fel Likov. – Galaktyionov ilyen dolgokkal nem foglalkozott. Adósságaim voltak, és ő adott egy jó tanácsot, hogyan kereshetnék pénzt. Nem várt viszonzást érte.

– Ő honnan értesült az örökbefogadásról?

– Honnan tudjam? – Likov a kérdésre kérdéssel válaszolt, közben kifejezően megrántotta a vállát.

– Nem kérdezte meg erről?

– Nem én. Mit érdekelt az engem? Amikor először telefonáltam, abból, ahogy a hívásomra reagáltak, megértettem, hogy nem csapott be.

– És semmi ötlete sincs, hogy Galaktyionov honnan kaphatta ezt az információt? Gondolkodjon, Likov, lehet, hogy az ismerőse szavaiból az derült ki, hogy a rokonaitól vagy a barátaitól hallotta? Na, erőltesse már meg az agyát!

– Ezen nincs mit gondolkodni! Biztos vagyok abban, hogy nem tudom. Elmentem hozzá, kérdeztem, nem adna-e nekem kölcsön pénzt úgy három hónapra, ő meg azt válaszolta, hogy nem jótékonysági alapítvány, és ha pénzre van szükségem, akkor ezen és ezen a telefonszámon megpróbálhatok szerezni a szülőktől, akik örökbe fogadták a fiukat. Megadta a nevet, a címet és a telefonszámot. Ennyi történt.

– Jól van – sóhajtott Olsanszkij. – Adja meg ennek a Galaktyionovnak az összes elérhetőségét, leellenőrzöm a meséjét. Cím, telefonszám, munkahely.

– Hisz megvan maguknak! – Likov őszintén meglepődött.

– Mi van meg nekünk? – komorodott el Olsanszkij.

Likov elhallgatott, csodálkozva nézett a felügyelőre. Annyira lemerevedett, hogy már nem is izgett-mozgott a széken.

– Az ada... adatok... – dadogta.

– Milyen adatok?

– G... G... Galaktyionov adatai. Hisz meghalt. Úgy értem, megölték.

– Micsoda?!

Olsanszkij lerántotta a szemüvegét és a szerencsétlen Likovra meredt. Konsztantyin Mihajlovics erősen rövidlátó volt, és a vastag lencse mögött a szeme picinek és kifejezéstelennek tűnt. Igazából pedig szép, nagy és sötét szeme volt, és amikor kifejezésre juttatta elégedetlenségét, akkor a szeme villámokat szórt és

szinte odaszögezte a beszélgetőpartnerét a székhez. Persze csak akkor, amikor Konsztantyin Mihajlovics nem felejtette el levenni a szemüvegét.

– Ismételje meg, legyen szíves, azt hiszem, rosszul értettem – Olsanszkij jeges nyugalommal ejtette ki a szavakat – És ha lehet, ne dadogjon.

– Alekszandr Vlagyimirovics Galaktyionovot körülbelül három héttel ezelőtt meggyilkolták. De hisz már kihallgattak engem. Maga nem tud róla?

– Honnan tudnék róla? – válaszolta idegesen a felügyelő. – Nem én hallgattam ki. Indulás vissza a cellába, és még egyszer gondolkodjon el azon, hogy pontosan mit mondott Galaktyionov, amikor a Krasznyikovékkal kapcsolatos tippet adta magának!

Konsztantyin Mihajlovics megnyomta a gombot és hívta az őrséget. Ezután még sokáig ült egy helyben az orra tövét dörzsölgetve. Végül összeszedte az asztalról a papírokat, és elhagyta büntetés-végrehajtási intézet „vendégszerető" épületét.

A következő reggel az íróasztalán feküdt a jelentés a büntetőügyről, amelyben Galaktyionov A. V. holttestének felfedezése után indították el a nyomozást. A férfit a szeretője lakásán találták meg négy nappal azután, hogy a felesége bejelentést tett az eltűnéséről. Amikor megtalálták, Galaktyionov már legalább egy hete halott volt. A szeretője, Sitova Nagyezsda Andrejevna ez alatt az idő alatt végig kórházban volt, egy operáción esett át, amire méhen kívüli terhesség miatt volt szükség. Galaktyionov halálának oka – cianmérgezés.

Alekszandr Galaktyionov a nyomozás szempontjából egy igen kellemetlen személy volt, ugyanis olyan széles ismeretségi körrel rendelkezett és olyan sokfajta tevékenységet folytatott, hogy a különböző verziók felállítása és leellenőrzése egy fiatal, pályakezdő nyomozó számára elegendő munkát biztosított volna egészen a nyugdíjba vonulásáig. Először is Galaktyionov a hitelosztály ve-

zetője volt egy kereskedelmi bankban. Ezt a bankot időről időre „meglátogatták" különböző bandák. Másodszor nagyon szerette a nőket és nem volt elég óvatos, ennek következtében időnként problémái támadtak a férjekkel vagy szeretőkkel, máskor meg a saját feleségével. Harmadszor pedig – és talán ez a legfontosabb – megszállott kártyás volt. Szóval verziókban nem volt hiány, ám ugyanezt már nem mondhatjuk el az emberekről, akiknek le kellett volna ellenőrizniük ezeket a verziókat.

Olsanszkij gyorsan átfutotta a kihallgatottak listáját, amely Galaktyionov barátait, rokonait és ismerőseit tartalmazta, és megtalálta közöttük Leonyid Likovot. Az élelmes zsaroló nem hazudott. Konsztantyin Mihajlovics megértette, hogy teljesen képtelen helyzetbe került: ha Likov már régóta tudott Galaktyionov haláláról, akkor szemrebbenés nélkül megnevezhette őt mint a Krasznyikov-ügy információforrását, jogosan feltételezve, hogy a szavait senki sem tudja leellenőrizni. Ha viszont nem hazudott és tényleg Galaktyionovtól tudott Gyima Krasznyikovról, akkor muszáj lesz újra kihallgatni az elhunyt hatalmas ismeretségi körét, hogy ki lehessen tapintani azt a szálat, amely az eredeti forráshoz vezet. Viszont mielőtt beleugrana ebbe az örvénybe, érdemes még egyszer elbeszélgetnie a sértett Krasznyikovékkal. Hisz senki sem tudhatja náluk jobban, hogy ki ismerhette az örökbefogadás titkát.

4.

Megborzongott a jéghideg vízsugár alatt, amely szinte égette a bőrét, és örömmel tapasztalta, hogy ettől elönti egy energiahullám, miközben a mosdókefével majdhogynem vörösre dörzsölte a bőrét. Megtörölközött egy frottírtörölközővel, borotválkozni kezdett és közben érezte, ahogy a hideg zuhany után kellemes melegség árasztja el az egész testét. Remek hangulatban ült le a

reggelihez, jó étvággyal megette a rántottát, a két virslit, a bundáskenyeret sajttal, és megivott hozzá egy kávét.

– Nem fogsz elkésni? – kérdezte a felesége rápillantva az órájára, miközben ezüst fülbevalót tett a fülébe. – Már tíz perccel múlt nyolc.

– Ma itthon fogok dolgozni, be akarom végre fejezni a cikkemet.

– Boldog ember – sóhajtott irigykedve a felesége. – Bárcsak én is megtehetném! Hogy lehet az, hogy a férfiak mindig megfogják az isten lábát! Na jó, elmentem. Ha esetleg szünetet tartanál, hozd el a ruhákat a tisztítóból, a számla ott van a hűtőn.

– Elhozom, elhozom – válaszolta barátságosan. – Leviszem Gyémántot sétálni, és egyúttal elhozom a ruhákat.

A felesége távozása után még egy kicsit üldögélt a konyhában, majd bement a szobába, elővette a papírokat a táskájából és kirakta őket az asztalra. A cikk majdnem kész volt, már csak a képleteket kellett beírni fekete filctollal és hozzáírni két-három bekezdést a legfontosabb következtetésekkel. Másfél óra elteltével kész volt a munkával. Újragépelte az utolsó oldalt az újonnan megírt részekkel, sorba rendezte a lapokat és összekapcsolta őket egy színes gemkapoccsal. Ezután sokáig nézte az első oldalt, amelyen nagybetűkkel szerepelt a cikk címe, alatta pedig a négy szerző neve. Elvigyorodott, újra kezébe vette a filctollat és az egyik név köré egy fekete keretet rajzolt. Nagyon meg volt elégedve a munkájával.

5.

A Belügyminisztérium Moszkvai Főparancsnokságának petrovkai épületéhez közeledve Anasztaszija Kámenszkája letörten gondolt arra, hogy biztosan összeszedett egy megfázást. Az első tócsa, amelyben sikerült bokáig elmerülnie, rögtön a háza előtt volt; másodszor akkor lett tele a csizmája vízzel, amikor már majdnem

eljutott a metróig. A csizma egészen új volt, mégis áteresztette a vizet. Valószínűleg a gyártóknak eszükbe sem jut, hogy a téli bőrcsizmában az emberek térdig gázolnak majd a vízben és a sárban. Teljesen nyilvánvaló, hogy a cipőgyártás nem követi megfelelő ütemben a globális felmelegedés trendjét.

A metróban Násztya egész úton érezte, hogy borzalmasan csicsog a csizmája belseje, és az utcán, miután arra a következtetésre jutott, hogy rosszabb már úgysem lehet, mivel már így is, úgy is vizes a lába, felhagyott a járda figyelésével, és teljesen belemélyedt a gondolataiba. Ennek a nemtörődömségnek az lett az eredménye, hogy az alatt a néhány perc alatt, amíg a *Csehovszkája* metrómegállótól eljutott a Petrovkán lévő épületig, legalább négy tócsába sikerült belelépnie. Most már nem csak vizes volt a lába, de fázott is.

Belépve az irodájába lehúzta a csizmát a lábáról, és gondterhelten kezdte vizsgálni a lábfejét. A harisnyája teljesen vizes volt, szép csöndesen folyt le róla a víz és szomorúan csöpögött a padlóra. Násztya bezárta belülről az ajtót, levette a farmerját, majd ezt követően a harisnyáját is, és azon kezdett morfondírozni, vajon most mit is kellene csinálnia.

Valaki megrántotta a kilincset, majd kopogás hallatszott.

– Ászka, nyisd ki, hisz láttam, hogy megjöttél. Na, nyisd már ki, beszélnünk kell.

A hang gazdája Násztya kollégája, barátja és bizalmasa, Jura Korotkov volt, aki állandóan megosztotta vele szerelmi életének történéseit, amelyekből igazán nem volt hiány.

– Nem tudom kinyitni – válaszolta a nő az ajtón keresztül. – Éppen öltözöm.

– Ugyan, nyisd már ki, nem fogok odanézni – erősködött Korotkov.

– Nem halsz bele egy kis várakozásba – mondta nyugodtan Násztya, közben kivette a szekrényből az egyenruháját: a szok-

nyát, az inget és a zubbonyt az őrnagyi váll-lapokkal. Nem jó, hogy mezítlábra kell felhúznia a cipőt, de nincs más választása, ugyanis mindig megfeledkezik arról, hogy betegyen a táskájába egy tartalék harisnyát.

– De Ászja! – nyafogott az ajtó mögött Korotkov, csökönyösen rángatva a kilincset. – Szétrobbanok, ha nem mesélhetek el neked valamit.

– Várj már egy percet – Násztya mérges lett – Ha egész éjjel kibírtad, akkor még egy icipicit tudsz várni.

– Nem éjjel – Jura továbbra sem adta fel –, csak az előbb tudtam meg, és rögtön hozzád rohantam. Ez Galaktyionovval kapcsolatos. Na, kinyitod?

Az ajtó azonnal kinyílt. Amikor munkáról volt szó, akkor Anasztaszija Kámenszkája elfeledkezett az illendőségi szabályokról, és ott állt Korotkov előtt szürke rendőrszoknyában, merész, fehér trikóban, mezítláb, kezében a világoskék inggel.

– Gyere be gyorsan – suttogta, majd újra bezárta az ajtót. – Mesélj, mi történt!

– Puffancsot most hívta Kosztya Olsanszkij a Galaktyionov-ügyben. Ott voltam az irodájában, a saját fülemmel hallottam.

– Olsanszkij? – lepődött meg a nő. – Neki meg mi köze hozzá? A Galaktyionov-ügy Igor Lepjoskinhoz tartozik. Vagy változás történt?

– Hát pont erről van szó. Amennyire Puffancs válaszaiból megértettem, Kosztya egy egészen más ügy kapcsán jutott el Galaktyionovhoz. Fél óra múlva operatív értekezlet, Puffancs megint jelentést fog kérni tőlünk ebben a gyilkossági ügyben, nálad pedig nulla eredmény, te magad mondtad tegnap. Hívd fel gyorsan Kosztyát, lehet, hogy fél óra alatt össze tudsz hozni valamit.

– Jurka, igazi barát vagy. Csak félek, hogy Kosztya elküld melegebb éghajlatra. Tudod, milyen alpári modora van. Kösd meg a nyakkendőmet, légy kedves.

– Figyelj, most veszem csak észre: minek vetted fel az egyenruhát?

– A csizmám teljesen átázott, és a farmerom majdnem térdig vizes. Hadd száradjanak meg legalább egy kicsit – magyarázta Násztya, miközben próbálta belepasszírozni a lábát a szűk, kényelmetlen cipőbe.

– Nem vagy jó viszonyban Kosztyával? – érdeklődött Korotkov; kinyitotta a kis ablakot, és rágyújtott. – Miért nem mered felhívni?

– Normális viszonyban vagyunk, egyszerűen csak nem szeretem a bunkókat.

– Nagyon kényes vagy, kedves barátnőm; a mi szakmánkban kicsit nagyvonalúbban kell viszonyulni a dolgokhoz.

– Nem bocsátotta meg nekem Larcevet. De hisz én sem tudom megbocsátani magamnak.

– Ne hülyéskedj, Ászka, senki sem tehet arról, ami történt. És Kosztya ezt pontosan tudja. Ne hergeld magad. Gyerünk, hívd fel, lehet, hogy közös erőfeszítéseinknek hála össze tudsz még dobni egy értékelhető anyagot.

Azonban a hívás nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Olsanszkij kimért és korrekt volt, nem tett gonosz megjegyzéseket, de az, amit sikerült megtudni tőle, nem volt elegendő ahhoz, hogy összehozzanak egy többé-kevésbé épkézláb jelentést a főnök számára.

Viktor Alekszejevics Gorgyejev ezredest a beosztottjai nevezték el Puffancsnak, mindenféle rosszindulat nélkül. Már vagy harminc éve senki sem mert viccelődni rajta, így a becenév – amely még ifjúkorában ragadt rá, és azóta generációról generációra szállt, ugyanis a nyugdíjba vonulók átadták a pályakezdőknek – mostanra majdnem fenyegető értelmet nyert: ne tévesszen meg senkit, hogy kövér és kopasz vagyok, igazából egy ólomgolyóval van dolgotok.

Gorgyejev az operatív értekezletet, mint mindig, most is nyugodtan és barátságosan kezdte. Azonban a beosztottjai tisztában voltak azzal, hogy ha valamelyiküknek esetleg nagy letolásban lesz is része, Puffancs nem fogja elhamarkodni a dolgot. Szerette és tisztelte az embereit, és úgy gondolta, hogy a felesleges és különösen az elhamarkodott idegeskedés semmiképpen sem segíti a súlyos bűncselekmények felderítését.

– Valahogy régen hallottam arról, hogy halad a nyomozás a *bitcevszkij* parki bűncselekmények ügyében – kezdte. – Hallgatlak, Lesznyikov.

Igor Lesznyikov, Petrovka legvonzóbb nyomozója, ugyanakkor az egyik legszigorúbb, legkomolyabb és legmegbízhatóbb kolléga, elkezdte a részletes beszámolóját arról, milyen munkát végeztek el a nemierőszak-sorozat felderítése érdekében, amit a *Bitcevszkij* parkban egy hónap leforgása alatt követtek el. Már negyedik hónapja nyomoztak az ügyben, a kezdeti lelkesedés alábbhagyott, és ilyen esetekben Puffancs körülbelül hetente egyszer vonta kérdőre a beosztottjait. Násztya figyelmesen hallgatta Igort, nagyon igyekezett, hogy a gondolatai ne kalandozzanak el másfelé, nevezetesen a Galaktyionov-gyilkosságra, mivel a *bitcevszkij* parki nemierőszak-ügyben ő maga is tevékenyen kivette részét, időt és fáradtságot nem kímélve kidolgozott egy rendszert, amelynek segítségével sikerült felfedezniük néhány közös vonást a bűncselekmények elkövetésében. Ezekből a közös vonásokból kiindulva megalkották Igorral az elkövető körülbelüli profilját, személyisége és viselkedése legfontosabb jegyeit, és most nap mint nap újabb és újabb lehetséges gyanúsítottakat ellenőriztek le. Pontosabban az ellenőrzést Igor végezte, és minden este elhozta Násztyának munkája gyümölcsét, aki kielemezte a kapott információt.

– Lassan, nagyon lassan dolgoztok – elégedetlenkedett Gorgyejev. – De egészében véve jónak tűnik számomra az irány. Ak-

kor most a Galaktyionov-gyilkosság következik. Ki fog jelentést tenni? Kámenszkája?

– Engedje meg, Viktor Alekszejevics, hogy én tegyek jelentést – jelentkezett Korotkov. – Új körülmények merültek fel. Galaktyionov ismeretségi köre hihetetlenül széles, ön is tud erről. Három hét alatt több mint hetven embert hallgattunk ki abban a reményben, hogy ők információval szolgálhatnak akár magáról Galaktyionovról, akár fényt deríthetnek az emberölés lehetséges okaira. Még három nappal ezelőtt is úgy tűnt számunkra...

– „Számunkra" – vagyis kinek? – vágott közbe epésen Puffancs. – Nekem? Anasztaszijának? II. Miklós cárnak?

Jura vett egy mély lélegzetet, és egy rövid szünet után folytatta:

– Elsősorban Lepjoskin felügyelő gondolta így, és én teljes mértékben egyetértettem vele. Ezért meggyőztem erről Kámenszkáját.

– Miért, Kámenszkájának talán vatta van az agya helyén, és nincsenek önálló gondolatai? Jól van, folytasd.

– Úgy tűnt számunkra, teljes egészében feltérképeztük azoknak a személyeknek a körét, akik bármit tudhatnak Galaktyionovról. Az adatok, amiket ezektől az emberektől kaptunk, állandóan ismétlődnek; ugyanaz szerepel minden vallomásban, a tanúk ugyanazokat a tényeket, neveket és címeket említik. Minden verzió, amit az összegyűjtött adatokból kiindulva állítottunk fel, ellenőrzés alatt áll, ezekből újabb verziók születnek. Azonban tegnap olyan új információ jutott a birtokunkba, amely alapján kijelenthetjük, Galaktyionov ismeretségi körét nem sikerült teljes egészében feltérképeznünk, és volt egy olyan tevékenységi köre, amelyről a kihallgatott személyek közül senki sem tudott semmit. Hogyan lehetséges az, hogy ez korábban nem jutott a tudomásunkra? Nincs erre kész magyarázatom, Viktor Alekszejevics. Csak feltételezéseim vannak, amelyeket egyelőre nem szeretnék megosztani senkivel, nehogy ok nélkül megbántsak valakit.

Gorgyejev felemelte a tekintetét a papírról, amire elgondolkodva firkálgatott valamit, miközben a nyomozók beszámolóit hallgatta, és kérdőn Násztyára nézett. „Miről beszél? Te tudsz erről?" – kérdezte a tekintetével. Násztya alig láthatóan bólintott, hogy minden rendben, ha szükség van a részletekre, később mindent elmagyaráz.

– Nem kell senkit megbántani, ezt jól gondolod – bólogatott Viktor Alekszejevics a kerek, kopasz fejével. – De ugyanakkor nem kéne a bolondját járatnod velem. Mit szándékozol tenni? Hogyan akarod kideríteni, mi volt Galaktyionovnak ez a titokzatos tevékenységi köre?

– Elsősorban szeretném gondosan áttanulmányozni az összes rendelkezésre álló vallomást, megpróbálom megtalálni, hol történt hiba a kihallgatások során.

– Más szóval azt akarod megnézni, nem lehetne-e kiszedni valamit azokból, akik már bekerültek a látókörötökbe. Meg akarod érteni, vannak-e ezek között az emberek között olyanok, akik minden bizonnyal elhallgatnak valamit. Helyesen fordítottam le emberi nyelvre azt, amit mondtál?

– Helyesen, ezredes elvtárs. Nincs lehetőségünk arra, hogy a végtelenségig bővítsük a leellenőrizendő személyek körét annak érdekében, hogy találjunk egy olyan embert, aki az első kérdés után kipakol nekünk mindent, amit tudni szeretnénk. Azon a véleményen vagyok, hogy növelni kell a hatékonyságot, hogy a legtöbbet hozzuk ki a már meglévő tanúkból.

– Szóval – Puffancs komoly és rezzenéstelen arccal végignézett a jelenlévőkön –, nagyra becsült Korotkov kollégánk úgy döntött, kiselőadást tart nekünk, és annyira ködösen fogalmaz, hogy nem fog nekünk feltűnni: kudarcot vallott. Ez nagyon szomorú. Még szomorúbb az, hogy az osztályon eltöltött hosszú évek alatt sem tanulta meg: a kudarc beismerése – nem szégyen. Csakúgy, mint a hibáink beismerése. Ez lehet kellemetlen, de semmi esetre sem

szégyellnivaló. Sőt mi több, ha időben beismerjük a hibáinkat és a kudarcainkat, akkor még marad lehetőségünk arra, hogy javítsunk a helyzeten, viszont minél több idő telik el, annál kevesebb lehetőségünk marad erre. Milliószor mondtam ezt nektek. Nemde?

Újra végignézett minden jelenlévőn.

– Folytassuk a munkát – mondta Puffancs váratlanul békésebb hangnemre váltva. – Mindenki, aki a Galaktyionov-ügyön dolgozik, maradjon itt az értekezlet után.

Násztya megkönnyebbülten sóhajtott. Nagyon sajnálta Jurka Korotkovot, aki önként magára vállalta a felelősséget, de legalább minden a terveik szerint alakult. Puffancs fenéken billentette őket, ennek így kellett történnie, és ez minden szempontból igazságos is volt. Habár hogyan láthatták volna előre azt, hogy Lepjoskin felügyelőt nem szabad egyedül hagyni a női tanúkkal? Meg azt, hogy nem szabad hinni annak, amit ezeknek a tanúknak a kihallgatási jegyzőkönyve tartalmaz? Násztya már egy héttel a közös munka megkezdése után rájött, hogy Igor Lepjoskinnal valami nincs rendjén, de nem szólt semmit azt feltételezve, hogy egy olyan ember, aki már majdnem húsz éve dolgozik a nyomozóhatóságnál, elég profi ahhoz, hogy különbséget tudjon tenni a saját bánata és szubjektív véleménye, valamint a büntetőügyekben felmerülő tények és bizonyítékok között. Ráadásul Gorgyejev Puffancs nagyon utálta, amikor a nyomozói panaszkodni kezdtek a felügyelőre. „Ha nem tudjátok megtalálni a közös hangot a felügyelővel, akkor egy fabatkát sem értek mint nyomozók" – ismételte fáradhatatlanul. Násztya és Korotkov mellett a Galaktyionov-gyilkosságon még Misa Docenkó dolgozott; ők hárman annyi embert hallgattak ki, ahányat csak tudtak, megosztva idejüket eközött az ügy és egy jó tucat további bűncselekmény között. A többiekkel Lepjoskin beszélgetett. És hát ide vezettek a beszélgetései... Egyszóval, a nyomozók gyávák voltak és nem tettek semmit, nem ragaszkodtak az igazukhoz rögtön az elejétől

fogva, ezért is kaptak letolást Gorgyejevtől annak rendje és módja szerint. A legfontosabb viszont, hogy sikerült eljátszaniuk egy jelenetet, és amikor ezt bemutatták az operatív értekezleten, a főnökük hirtelen megvilágosodott. Hisz nem véletlen, hogy eleinte morgott, veszekedett, erkölcsi prédikációt tartott, és hirtelen, minden átmenet nélkül rátért a következő napirendi pontra, mintha Korotkov és a kudarcai egyáltalán szóba sem kerültek volna. Annak is oka volt, hogy azt mondta Násztyának, Korotkovnak és Docenkónak, maradjanak ott a megbeszélés után. Ez azt jelenti, hogy ő is észbe kapott Lepjoskinnal kapcsolatban, és megértette, az emberei nem hibáztak. Nem ők választják maguknak a felügyelőt. Ő viszont mint főnök felelősséggel tartozik a történtekért. Neki kellett volna időben észrevennie, milyen ember ez az Igor Jevgenyevics Lepjoskin, és határozott iránymutatást kellett volna adnia a beosztottjainak. Nem lett volna szabad addig várnia, amíg ezt a saját kárukon tanulják meg, miután szert tesznek sok sajnálatos személyes tapasztalatra.

Amikor az utolsó nyomozó mögött, aki elhagyta Gorgyejev irodáját, becsukódott az ajtó, a főnök hirtelen mozdulattal felemelte a fejét és Korotkovra nézett:

– Mi ez az óvoda? Miért nem jöttetek el rögtön és nem mondtátok, hogy Lepjoskin mindent elront?

– Viktor Alekszejevics nem szereti, ha elégedetlenkedünk. Hányszor szidott meg minket azért, hogy a felügyelőkre panaszkodtunk? Minduntalan azt ismételte, a felügyelő az egyes számú vezető, a mi kötelességünk pedig az, hogy végrehajtsuk a feladatokat, amikkel ő megbízott, magánnyomozással pedig foglalkozzunk a szabadidőnkben – mondta Násztya, miközben átült a kedvenc foteljébe az iroda sarkában.

– Én mondtam, én mondtam – dünnyögte Puffancs. – És mi van, ha vicceltem? Na, szóval akkor, gyerekek, egy bocsánatkéréssel tartozom nektek, Lepjoskin elkerülte a figyelmemet. Már

régóta ismerem, csak két hónapja dolgozik a városi ügyészségen, előtte a kerületekben tevékenykedett. Ti, hál' istennek, eddig nem találkoztatok vele, ő a gazdasági ügyekre specializálódott. Amikor arról értesítettek, hogy Galaktyionov meggyilkolásának ügyében Lepjoskin felügyelő vezeti a nyomozást, rögtön figyelmeztetnem kellett volna benneteket, hogy a női tanúkat ti előbb hallgassátok ki, máskülönben semmi haszna nem lesz az egésznek. Ezt nem tettem meg, ez az én hibám. Ennyit erről. Most pedig más téma. Ma felhívott Konsztantyin Mihajlovics Olsanszkij, és egy eléggé furcsa kéréssel fordult hozzám. Szüksége lenne a Galaktyionov-ügy részleteire. Lepjoskin úr, természetesen, nem adja oda neki. Megvan hozzá a joga, a nyomozás érdekeire hivatkozik – az meg szent dolog. Elvileg Kosztya maga is be tudná szerezni ezeket az adatokat, de százszor annyi idejébe kerülne, mint nektek hármótoknak és Lepjoskinnak. Elmagyarázom a lényeget: Olsanszkij vezeti a nyomozást egy örökbefogadási ügyben, ahol megszegték a titoktartási kötelezettséget. Egy bizonyos Likov pénzt próbált kizsarolni az örökbefogadó szülőktől azzal fenyegetve őket, hogy titkukat nyilvánosságra hozza. Miután sikerült őt elkapni, Likov kijelentette, hogy a nemrég megölt Galaktyionov révén jutott hozzá ezekhez az adatokhoz. Kérdés: honnan szerezhetett tudomást Galaktyionov a titokról? Sajnos ezt már nem kérdezhetjük meg tőle. Ezért Kosztya csak egyet tehet: végigveszi az elhunyt teljes ismeretségi körét, hogy megtalálja azt a szálat, amely elvezet ahhoz az emberhez, aki nem tudta tartani a száját. Ha most Kosztya újra felkeresi Galaktyionov rokonait, barátait és ismerőseit, ráadásul igen furcsa és az eddigiektől teljesen eltérő kérdésekkel fogja bombázni őket, akkor ez rengeteg idejébe és munkájába fog kerülni, és csak annyit ér majd el, hogy magára haragítja az embereket. Csak a tanúk listájára, valamint a vallomásaik rövid összefoglalójára lenne szüksége, de Lepjoskin nem adja oda neki. Érthető, mit szeretne tőletek?

– De hisz Lepjoskin nekünk sem ad ide semmit – hallatta a hangját Korotkov. – Olsanszkijnak csak azt tudjuk odaadni, amit mi csináltunk, de hogy Lepjoskin miket kérdezhetett – fogalmunk sincs. Legfeljebb csak nagy vonalakban értesülünk bármiről is, ha valami információfoszlányt hajlandó megosztani velünk.

– Gyerekek, segíteni kell Kosztyának.

– Ez természetes, Viktor Alekszejevics, nem is lehetne másképp, Olsanszkij normális ürge, jó vele együtt dolgozni. Segítünk. A legjobb az lenne, ha magához venné a Galaktyionov-ügyet.

– Milyen alapon, elmagyaráznád? Szerinted ő saját hatáskörben dönt arról, hogy átvesz-e ügyeket? Hogy erre lehetősége legyen, először is be kell bizonyítani, hogy a gyilkosság és az örökbefogadással kapcsolatos titoktartási kötelezettség megszegése összefügg. Van valami alapod arra, hogy ezt feltételezd? Úgy van, nincs. Nekem sincs. És neki sincs. Másodszor pedig még azt is alá kell támasztani, hogy a két büntetőügyet kifejezetten Olsanszkijnál kell egyesíteni, nem pedig Lepjoskinnál. Az általános szabály szerint a kevésbé súlyos bűncselekmény ügyét csapják hozzá a súlyosabb bűncselekményhez, nem pedig fordítva. Az örökbefogadás ügyét el lehet venni Kosztyától és oda lehet adni ennek a degenerált Lepjoskinnak. Fordítva viszont ez nagyon valószínűtlen.

Elhagyva a főnöke irodáját, Násztya a saját szobája felé vette az irányt, de útközben utolérte a magas, fekete szemű Misa Docenkó, a Súlyos és Erőszakos Bűncselekmények Elleni Harc Osztályának legfiatalabb nyomozója.

– Anasztaszija Pavlovna, zavarhatom egy percre?

– Jöjjön be, Misenyka.

Násztya barátságosan elmosolyodott és kinyitotta Misa előtt az ajtót. Nagyon tetszett neki a fiú kitartása és olthatatlan vágya, amely mindannak az elsajátítására törekedett, amit még nem tud, valamint a nyitottsága, a szinte gyerekes naivitása és az ártatlansága. Misa

örökké zavarban volt, ha Kámenszkájával beszélt, a teljes nevén szólította, amitől a lány mindig elpirult, de Násztya minden tegeződésre vonatkozó ajánlatát a fiú kategorikusan visszautasította, és nem volt hajlandó a kolléganőjét a keresztnevén szólítani.

– Iszik velem egy kávét? – kérdezte Násztya, miközben előszedett egy nagy kerámiabögrét és egy vízforralót. Két órát sem bírt ki kávé nélkül; ha nem sikerült időben magába öntenie egy csészével ebből a forró és erős italból, gyengeség fogta el, szétszórt lett és majd' lecsukódott a szeme.

– Örömmel, ha van rá mód – válaszolta szégyenlősen Misa. – Anasztaszija Pavlovna, magyarázza el nekem, legyen szíves, mi van ezzel a Lepjoskinnal, nem mindent értettem abból, amit Viktor Alekszejevics mondott.

Volt Misa Docenkónak még egy, csak rá jellemző tulajdonsága: ő volt Gorgyejev osztályának egyetlen munkatársa, aki soha nem nevezte a főnökét Puffancsnak, a háta mögött sem, de még gondolatban sem.

– Tudja, Misenyka, én is csak ma reggel értesültem a dologról. Kiderült, hogy Igor Jevgenyevicset valamikor elhagyta a felesége egy jóképű és gazdag szerető kedvéért. Feltételezem, hogy más is történt ott, de egy magafajta fiatalember jobb, ha nem is tud ezekről a gusztustalan dolgokról. Igor Jevgenyevicset ez nagyon megviselte, sőt úgy látszik olyan mértékben, hogy a házasságtörésről alkotott véleménye meglehetősen végletes lett. Egy férfi, akár egyedülálló, akár házas, azt csinál, amit akar, viszont egy asszony, aki megcsalja a férjét, kizárólag megvetést érdemel. A volt feleségét utálja, annak új férjét viszont nem. Érthető?

– Egyelőre érthető – bólogatott Misa, miközben értelmes, fekete szemét nem vette le Násztyáról. – Forr a víz.

– Köszönöm.

Násztya odament a kisszekrényhez, amelyen a bögre volt a vízforralóval, és kihúzta a vezetéket a konnektorból.

– Erősen szereti?

– Közepesen.

– Cukorral?

– Kettővel, ha szabad kérnem, köszönöm.

– Szabad, szívesen. – Násztya két kockacukrot dobott a fiú csészéjébe. – Az udvariasságától, Misenyka, megőrülök! Maga nem fárad el tőle? Habár, bocsásson meg, ez nem szép tőlem. Térjünk vissza Lepjoskinhoz. Ha Igor Jevgenyevicsnek olyan nővel kell beszélnie, akinek szeretője van, akkor ezt a beszélgetést mindig alapjaiban rontja el, már rögtön az elején. Hihetetlen intoleranciáról és udvariatlanságról tesz tanúbizonyságot, amely szinte a durvasággal határos, miközben állandóan azt érzékelteti a nővel, hogy nem tartja be az erkölcsi normákat és semmi keresnivalója a normális emberek között. Magától értetődik, egy ilyen helyzetben szinte bármelyik nő bezárkózik és egy felesleges szót sem ejt ki a száján, csak hogy minél előbb megszabaduljon ettől a kevéssé szimpatikus embertől. Mivel Galaktyionov élete bővelkedett szexuális kapcsolatokban és egyéjszakás kalandokban, ezért teljesen nyilvánvaló, a barátnői felbecsülhetetlen értékű információforrást jelentenek. Ma reggel kiderült, hogy annak az információnak a teljessége, amit ebből a forrásból kaptunk, bizony megkérdőjelezhető. Kosztya Olsanszkij pontosan tisztában van vele, ki is az a Lepjoskin, és most engem is felvilágosított erről.

– Nem meséli el nekem?

– Mit? – csodálkozott el Násztya.

– Azt, amit Olsanszkij mondott. Viktor Alekszejevics irodájában hallottam erről először.

– Jaj, Misenyka, bocsásson meg nekem! – szégyellte el magát Násztya. Valóban nem volt ideje arra, hogy az operatív értekezlet előtt beszéljen Misával, és most úgy tűnt, mintha a fiatal munkatársát kizárta volna a munkából, hiszen nem magyarázott el neki semmit. – Tudja, rákenni valamit egy halottra nem szép

dolog, de sajnos meglehetősen elterjedt gyakorlat. Olsanszkij azt gyanítja: lehet, hogy a zsaroló Likov nem mond igazat az örökbefogadásról, és az információt nem is Galaktyionovtól kapta. Ez simán elképzelhető, ennek ellenére Olsanszkij úgy ragaszkodik ehhez a szálhoz, mint kutya a csonthoz, és azt akarja, segítsünk neki, amennyire a lehetőségeink engedik. Egyik oldalon ott van a Krasznyikov házaspár, a másik oldalon pedig Galaktyionov, aki állítólag ismerte az előbbiek családi titkát. És meg kell próbálnunk valahogy összekapcsolni őket. Megállapodtunk abban, hogy Konsztantyin Mihajlovics a Krasznyikov házaspár és a környezetük felől igyekszik majd közelebb kerülni a kérdéses személyhez, mi pedig, a magunk részéről, újra kielemezzük Galaktyionov ismeretségi körét, de most abból a szempontból, hogy ki lehetett kapcsolatban Krasznyikovékkal. Érthető az elképzelés?

– Most már minden világos – mosolygott megkönnyebbülve Docenkó.

– Ha minden világos, akkor vágjunk bele. Hozzon ide mindent, amije csak van Galaktyionovval kapcsolatban, én elkezdem rendszerezni az információt, maga meg, Misenyka, menjen el azokhoz a nőkhöz, akiket Lepjoskin hallgatott ki. Találjon ki egy meggyőző mesét, beszélje tele a fejüket, tegyen meg mindent annak érdekében, hogy szóra bírja őket. Azok közül, akikkel mi beszéltünk, senki sem mondott bármi olyat, amiből ki lehetne találni, honnan tudott Galaktyionov az örökbefogadásról. Senki sem említette, hogy a férfinak lettek volna kapcsolatai akár az anyakönyvi hivatalban, akár a szülészeten, akár Kurszban, abban a városban, ahol a kisfiú született, és ahol örökbe fogadták. Az nem lehet, hogy egyszerűen csak megálmodta, nem igaz? Kell lennie valakinek, aki mesélt neki erről. Ezt a „valakit" kell nekünk beazonosítanunk.

Miután megkapta Mihailtól az összes füzetet a Galaktyionov-ügyről készült feljegyzésekkel, Anasztaszija Kámenszkája

bezárkózott az irodájába, főzött magának egy újabb kávét, elpakolt minden felesleges holmit az asztaláról, és teljes egészében belemerült annak a listának a tanulmányozásába, amely azoknak az embereknek a nevét tartalmazta, akik ilyen vagy olyan módon kapcsolatban álltak Alekszandr Vlagyimirovics Galaktyionovval.

6.

Az alacsony, tömzsi és széles vállú Inna Litvinova könnyedén ment fel a lépcsőn, egyik kezében egy nagy aktatáskát, a másikban egy nehéz bevásárlószatyrot cipelve. Miután kinyitotta a lakása bejárati ajtaját és belépett az előszobába, rögtön észrevette, hogy Julja otthon van.

– Kiscicám! – kiáltott örömtelien. – Megjöttem!

Senki sem válaszolt. Inna gyorsan ledobta a koszos csizmát és úgy, ahogy volt, bundában berohant a hálószobába. Julja ágyban feküdt és olvasott, a hosszú, világos, vörös haja aranyszínűnek tűnt a halványkék párnahuzaton, csinos kis pofikája unott volt és elégedetlenségről árulkodott.

– Kiscicám, miért nem válaszolsz? Rosszul érzed magad? – kérdezte gondoskodóan Inna.

– Nem – válaszolta flegmán Julja.

– Mindjárt elkészítem a vacsorát. Kérsz ráksalátát? Vettem...

– Hagyjál már – folytatta ugyanolyan egykedvűen a lány. – Csiperkegombát szeretnék, már tegnap mondtam neked. Csirkét csiperkegombával. És rántott garnélarákot.

– Mindent megvettem, cicuskám, ne légy mérges, mindjárt elkészítem – Inna kapkodni kezdett.

– Igen? – Julja láthatóan felélénkült. Szinte hihetetlen, hogy egy ennyire fiatal lány ilyen leküzdhetetlen szenvedéllyel viseltessen az ínyenc ételek iránt. Nem evett sokat, nagyon csinos és vékony

volt, de ami a táplálkozást illeti, igencsak úri ízlése volt, és tudta, hogy Inna, aki vakon szerelmes belé, bármire hajlandó, csak hogy a kedvére tegyen.

Inna ágyba hozta neki a vacsorát. Az ágy szélén ülve az idősebb nő meghatottan figyelte, ahogy Julja jó étvággyal fogyasztja a rántott garnélarákokat, egy különleges szószba mártogatva őket.

– Finom? – kérdezte reménykedve Inna.

– Nem rossz – válaszolta egykedvűen a lány. – Azt ígérted, hogy elutazunk a Földközi-tengerre, ahol az éttermekben osztrigát, garnélarákot és homárt szolgálnak fel. Mikor indulunk?

– Nemsokára, cicuskám. Nemsokára sok pénzünk lesz, nagyon sok. Lehetséges, hogy én nem tudok veled menni, de egyedül is elutazol, ugye?

Inna titkon azt remélte, Julja válaszképpen sajnálkozni fog amiatt, hogy nem tudnak együtt elutazni a Földközi-tengerre. De ahogy az várható volt, egészen más reakciót váltott ki a lányból.

– Jól van, nem fogok elveszni egyedül. Még jobb is így. Szóval akkor mikor utazom?

– Nem tudom pontosan megmondani. Úgy gondolom, kettő, maximum három hónapon belül megkapom a pénzt. Most január van, ez azt jelenti, hogy minden valószínűség szerint májusban tudsz elmenni nyaralni.

– Akkor ezt megbeszéltük – Julja jobb kedvre derült. – Májusban utazom Olaszországba a tengerre osztrigát enni.

Inna mindent akkurátusan elmosogatott a konyhában, felmosta a padlót. Nagyon kellett ügyelnie a tisztaságra, mert Julja imádott mezítláb járni és napokon keresztül fehér, világoskék vagy rózsaszínű hálóköntösben lófrált a lakásban, és ne adj' isten, hogy összekoszolja magát a konyhaasztalra kiömlött kávéval vagy az odaragadt lekvárral.

Miután befejezte a takarítást, Inna a fürdőszobába ment. Levette a szoknyáját és a sötét, szigorú blúzát, csak a fehérnemű maradt

rajta, és mint általában, most is vetett magára egy pillantást a tükörben. Egyenes váll, erős felsőtest, semmi derék, széles csípő. Nem szép arc, durva arcvonások. Rövidre nyírt haj, amelybe már most ősz hajszálak vegyültek. Igen, Inna Litvinova, nem vagy egy szépség, de ez nem is annyira fontos. Hisz egy „férfinak" nem kell szépnek lennie, épp elég, ha csak egy kicsit szebb az ördögnél.

A zuhany alatt állva Inna Juljára gondolt, az aranyszínű hajára és a tejfehér testére a világoskék lepedőn, és hirtelen kellemes bizsergést érzett alul a hasában. Julecska... Julenyka... Cicuskám...